75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 17. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 26-го СІЧНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 26, 1968 No. 17. VOL. LXXV

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 25 січня, 1968

В АМЕРИЦІ

ХОЧУТЬ ВЧАСНО ЗАКІНЧИТИ ДРУГУ СЕСІЮ 90-го Конґресу, щоб члени Конґресу могли взяти участь в Номінаційних Конвенціях, які відбудуться в серпні. Президент обіцяв провідникам обидвох партій співпрацювати в тому напрямку, щоб члени Конґресу могли якнайскоріше закінчити працю. Президент обіцяє переслати вчасно різні законопроєкти, про які згадував у своєму зверненні про Стан Унії. Більшість законопроєктів буде в Конґресі вже в лютому. Частину Уряд пересилає вже в січні.

67-РІЧНИЙ КОНҐРЕСМЕН РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ Чарлз А. Галлек заявив, що він не буде старатися про перевибір в листопаді 1968-го року, бо думає робити те, що він любить: ловити рибку, полювати та грати в ґольфа. Він був конґресменом 33 роки і був спікером Палати та провідником республіканської меншости. Він не боявся політичної боротьби, в 1959 р. відобрав провід над республіканцями в Палаті від Джозефа В. Мартина, але в 1965 році конґресмен Джералд Р. Форд з Мишиґену взяв від нього цей провід і тримає досі. Він спокійно принимав політичні невдачі, кажучи, що в „політиці бувають перемоги, але трапляються і поразки".

ПРО НЕБЕЗПЕКУ ВІД ЛІКІВ для зменшення ваги пацієнтів говорили на Сенатській Протитрестовій Підкомісії, яку очолює сенатор Філіп А. Гарт. Зізнавала журналістка Сузанна МекБі, яка відвідала 10-ох лікарів, платячи від 10-ох до 40 дол. за оглядини і від кожного дістала пігулки на те, щоб „стратити фунти". Вона важить між 123 і 125 фунтів при висоті 5 стіп і 5 цалів. Сенатор Гарт заввaжив, що вона не потребує зменшувати вагу, що потвердили „на око" обидва лікарі, які були присутні в підкомісії. Д-р Норман Гросс заявив, що більша небезпека для здоров'я американців є від ліків проти товстіння, як від самого товстіння.

СЕНАТОР ДЖАН МекКАРТІ заявив, що він буде боротися, коли б перед самою Демократичною Конвенцією сенатор демократ із Ню Йорку Роберт Ф. Кеннеді взяти хотів команду над всіми тими демократичними силами, які вже тепер виступають проти політики президента Джансона. Сенатор МекКарті, який старається здобути демократичну номінацію проти Джансона, заявив: „Я добровільно не вступлюся. Це я веду виборчу кампанію, і я не веду її для замилювання очей, але для себе самого". МекКарті закликає сенатора Кеннеді активно поборювати президента Джансона. Обидва сенатори мають такий самий погляд на Джансонову політику у В'єтнамі, але вони різняться щодо проблем внутрішньої політики.

ФАРМАЦЕВТИЧНІ ФІРМИ МОЖУТЬ продавати задорого свої ліки не тому, що вони мають великий риск при продукції ліків, але тому, що вони так влаштувалися, що не мають конкуренції. Так зізнав у Палатній Підкомісії в справі дрібних бизнесменів директор економічного бюра Торговельної Комісії Віллард Ф. Мюллер. Представники фармацевтичних фірм зізнавали в цій же підкомісії і твердили, що вони мусять брати вищі ціни, бо мають великий риск. Директор Мюллер заперечує це, і каже, що фармацевтичні фірми можуть брати великі ціни тому, бо нема в цій ділянці конкуренції. Тільки конкуренція може з успіхом реґулювати ціни та не допускати до надмірного збільшення цін на ліки.

У СВІТІ

У ПАРЛЯМЕНТАРНИХ ВИБОРАХ В ДАНІЇ ВИГРАЛИ У МИНУЛИЙ ВІВТОРОК 23 СІЧНЯ Ц. Р. ТРИ ПРАВІ ПАРТІЇ — радикальні ліберали, консерватисти й аграрні ліберали, які разом здобули 101 парляментарний мандат у 179-членному парляменті. Програли соціялісти, які були в Данії при владі впродовж останніх 15-ох років. Правда, вони залишились окремою найбільшою парляментарною групою, бо матимуть в новому парляменті 63 послів, але не здатні створити парляментарну більшість. Прем'єр Єнс Отто Краґ, соціяліст, заявив, що зголосить димісію. Новим прем'єром вірогідно стане Гільмер Бавмсґард. Данія є членом НАТО.

В ОБШИРІ ХЕЙСАНЮ В ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ АМЕРИКАНЦІ ЗОСЕРЕДИЛИ коло 5.000 свого війська, сподіваючись офензивних дій збоку комуністів. Довкільні села евакуйовано з цивільного населення. — 26-річний нюйоркський лікар, лейтенант морської піхоти, перевів під ворожим вогнем біля Хейсаню на примітивному приміщенні за мішками з піском операцію одного раненого вояка, вийнявши з його тіла малий вибуховий знаряд. Йому асистував один санітар і сержант-фахівець від вибухових матеріялів. Ранений не був свідомий, що в кожній хвилині він і його окруження могли згинути.

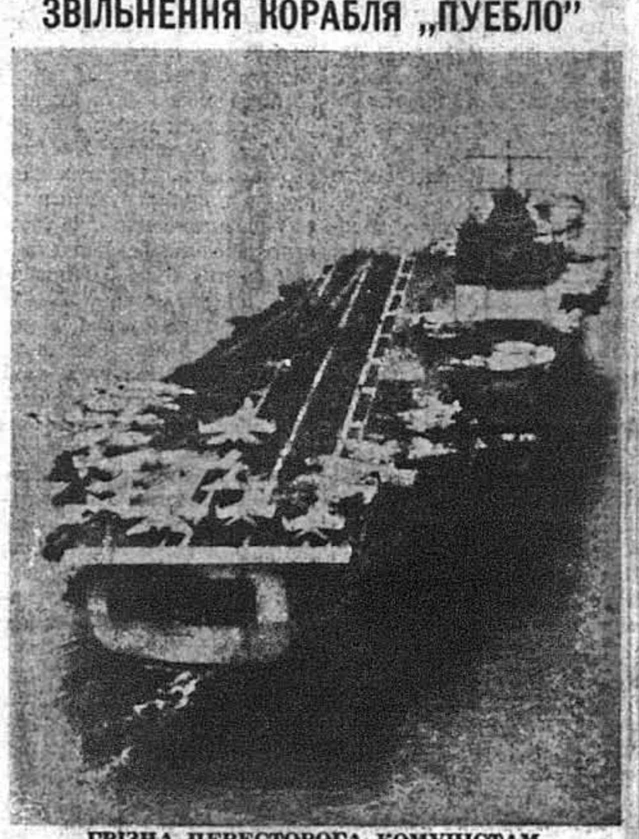
ГОЛОВА АНГЛІКАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ АРХИЕПИСКОП З КЕНТЕРБЕРРІ Д-Р МАЙКЕЛ РАМЗЕЙ ВИГОЛОСИВ вперше в історії тієї Церкви проповідь в католицькому Вестмінстерському соборі в Лондоні. Біля престолу в тому соборі привітав духовного лідера англійських протестантів кардинал Джан Гінан, католицький примас Англії. Арх. Рамзей промовляв про потребу єдности християнського світу. Цей його виступ породив різну реакцію серед англійських протестантів, але більшість прославляє його.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ЗАЯВИВ У МОСКВІ журналістам, що розбіжності в справі замирення у В'єтнамі зменшились і він працює над повним їх вирівнянням. Однак він відмовився будь-що сказати про свої довгі наради з совєтським проводирями. Після того, як він 4 години нараджувався з Косиґіним — він мав також тригодинну розмову з Леонідом Брежнєвим, ґенсекретарем компартії СССР.

ЛЯОСЬКІ КОМУНІСТИ, ПІДТРИМУВАНІ ПІВНІЧНО-В'ЄТНАМСЬКИМ ВІЙСЬКОМ, ЗРОБИЛИ ТАКІ ПОСТУПИ В ЛЯОСІ, що загрожують столиці його — Люанґ Прабанґові, що є резиденцією ляоського короля. Ляоські власті рахуються з можливістю евакуації тієї столиці. Ляоське державне військо виявило вже неоднократно жалюгідний брак бойового духа.

ЮГОСЛАВІЯ ЗАПОВІЛА, ЩО НЕ ВІЗЬМЕ УЧАСТИ в організованому Москвою міжнародному комуністичному збіговищі, що відбудеться в кінці лютого у Будапешті. Югославські комуністи заявили, що такий з'їзд „не відповідає умовам теперішнього міжнародного робітничого руху", — що треба розуміти так, що такий з'їзд не бажаний в часі, коли міжнародний комуністичний рух поділений на сфери впливу Москви й Пейпінґу.

КОМУНІСТИ ВІДКИНУЛИ ДИПЛОМАТИЧНІ ЗАХОДИ ЗДА ЩОДО ЗВІЛЬНЕННЯ КОРАБЛЯ „ПУЕБЛО"

ГРІЗНА ПЕРЕСТОРОГА КОМУНІСТАМ

На водах біля берегів Північної Кореї стаціоновано один із найбільших кораблів світу, літаконосець „Ентерпрайс", з десятками бомбардувальників на чердаку. У випадку воєнних дій — літаки з того літаконосця можуть впродовж кількох хвилин збомбардувати порт Пусан, куди північні корeанці силоміць затягли легкий і невеликий американський воєнний корабель „Пуебло" в минулий вівторок.

Вашингтон. — Однаково Північна Корея, як і Совєтський Союз відразу й рішуче відкинули вимогу ЗДА, щоб Північна Корея звільнила схоплений нею у минулий вівторок воєнний американський корабель „Пуебло". Виявляється, що совєтський віце-міністер закордонних справ Васілій Кузнєцов відмовився прийняти навіть американську ноту, в якій американський Уряд звертався до совєтського уряду, щоб той вплинув на Північну Корею в напрямку мирної полагоди конфлікту. Однак газети не виключають, що американський амбасадор Льовеллин Томпсон, який пішов до Кузнєцова, міг натякнути на таку можливість, що й американці можуть в кожній хвилині схопити один із совєтських „шпигунських" кораблів, які раз-ураз появляються між совєтськими рибальськими кораблями біля берегів стейту Ню Джерзі. Ще різкіше повелися північно-корейські комуністи. Коли на засіданні мішаної Військової Комісії для перемиря в Панмунджоні віцеадмірал Джан Смит зажадав звороту корабля „Пуебло" і його залоги — комуністичний ген. Пак Чунґ Коок заявив коротко: „корабель залишиться у нас". Водночас північно-корейське радіо передало „признання" американського капітана корабля „Пуебло" командора Ллойда М. Бучера, який буцім-то ствердив, що дійсно той корабель вдерся на територіяльні води Північної Кореї, перевів „агресію" та „шпигунські акти". Командор Бучер — за комуністичним твердженням — виявив, що американська Центральна Розвідча Аґенція обіцяла членам залоги його корабля і йому самому великі грошові винагороди за переведення шпигунської місії на водах Північної Кореї. З командування американської фльоти стверджено негайно, що все те комуністичне проголошення є грубою фальсифікацією і що стиль та мова того комунікату виключають, що таке міг був сказати будь-котрий американський морський старшина. Зрештою, капітан Бучер і всі члени його залоги були на службі державної американської фльоти, не підлягали Центральній Розвідчій Аґенції і не мали з нею ніякого діла. Тим часом американський літаконосець „Ентерпрайс" і чотири інші американські воєнні кораблі зайняли місце навпроти порту Пусан, куди північні корейці завели „Пуебло". Американські газети вказують, що Америка має кілька можливостей рішучої акції проти Північної Кореї: 1) у відплату схопити чи затопити кілька північно-корейських кораблів, 2) силою в'їхати до порту Пусан і звільнити „Пуебло", 3) летунськими бомбами затопити „Пуебло", щоб унеможливити комуністам користуватися ним, 4) перевести морську бльокаду портів Північної Кореї. Державний секретар перестеріг Північну Корею: „наполегливо раджу Північній Кореї прохолодитися". Президент Джансон скликав на четвер 25 січня повну Раду Безпеки. Американський Уряд все ж не покидає ще дипломатичних способів поладнати той „інцидент". Американський амбасадор в ОН Артур Ґолдберґ відвідав генерального секретаря ОН У Танта і мав із ним довгу секретну розмову. Все ж, ледви, чи ця справа опиниться на терені Об'єднаних Націй.

Президент пропонує на допомогу закордонові $2.9 більйона

Вашинґтон. — З урядових кол повідомляють, що президент Джансон в бюджеті на 1969-ий рік вимагатиме від Конґресу 2.9 більйона дол. на допомогу закордонним державам. З цього $2.5 біль. мали б іти на економічну допомогу і дільки 400 мільйонів на військову. З військової допомоги мали б бути видатки на заміну старої зброї новою в тих державах, які сусідують з комуністичним китайсько-совєтським бльоком. Можливо, що військова допомога, якщо так запропонує Конґресовий Комітет, який займається цією справою, буде включена до оборонного бюджету. В цьому фінансовому році на допомогу закордонові Конґрес схвалив 2.3 більйона дол., більше, як на 400 мільйонів дол. менше від цієї суми, яку пропонував Уряд президента Джансона. Конґрес проти допомоги закордонові виступає тому, що в деяких країнах є зловживання цією допомогою.

У МАНІТОБІ І ТОРОНТІ ПРОГОЛОШЕНО „УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ" З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ УНР

Вінніпеґ. — Від понеділка 22-го січня до неділі 28-го січня на головному машті перед Сити Гол у Вінніпеґу, як і в ряді інших міст та місцевостей Манітоби повівають синьо-жовті українські прапори для відзначення 50річчя проголошення повної державної незалежности і суверенности Української Народної Республіки — інформують з Комітету Українців Канади. З нагоди цього 50-річчя прем'єр Манітоби Волтер Вір та посадник Вінніпеґу Степан Дзюба видали окремі проклямації, проголошуючи цей тиждень „Українським Тижнем" у Манітобі та в Вінніпеґу. Тексти обидвох проклямацій в українському перекладі подані побіч. Вістку про проголошення „Українського Тижня" прем'єром Манітоби і мейором міста Вінніпеґу подали до відома всі телевізійні та радієві станції і англомовна преса. В цілому місті проголошення „Українського Тижня" дало велике оживлення серед української громади і велике заінтересовання всіми іншими мешканцями, які з тієї нагоди широко заговорили про відзначення заслуг української громади в Канаді. Численні державні школи повідомили про український тиждень всі їхні кляси окремими обіжниками і з тієї нагоди діти українського походження відмічують цей тиждень влаштованням спеціяльних виставок в їх школах та ношенням українських відзнак і кольорів. „Український Тиждень" у Вінніпеґу буде закінчений в неділю, 28 січня, святочним концертом у великій залі Плейгавз, під час якого промовлятиме в українській і англійській мовах посол до федерального парляменту Канади п. М. Мандзюк. Цей концерт попередить офіційне прийняття, на яке від імени президента КУК запрошено голів усіх українських організацій і установ, священиків обох українських обрядів, а крім того численних чужих гостей: членів уряду Манітоби з прем'єром Віром на чолі, представників управи міста з мейором Дзюбою на чолі, 15 консулів чужих держав урядуючих у Вінніпеґу, голів різних товариств всіх етнічних груп та редакторів органів їхньої преси. „Український Тиждень". Вінніпеґу і Манітоби започатковано урочистими Богослуженнями по всіх українських церквах в неділю 21-го січня. В катедрі св. Володимира й Ольги урочиста Служба Божа була целебрована Митрополитом Канади Максимом, який з тієї нагоди виголосив святочну проповідь, після чого ціла церква заінтонувала український національний гимн.

Такий самий „Український Тиждень" від 22-го до 28-го січня з нагоди 50-річчя УНР проголошено в Торонті — інформують з місцевого Відділу Комітету Українців Канади. Мейор Торонта Вільям Денісон підписав відповідну проклямацію 18-го січня, закликаючи всіх громадян цієї метрополії долучитись до своїх співгромадян українського роду у відповідному відзначуванні цих роковин та доручаючи, щоби впродовж цього „Українського Тижня" перед будинком міської управи був вивішений український національний прапор. Того самого дня мейор Денісон виїхав на довшу відпустку, а в його заступстві пані Марґарет Кембел, президент Міської Ради та діючий мейор, прийняла більшу українську делеґацію з представників місцевих українських організацій та установ, очолювану головою Відділу КУК д-ром Осипом Бойком. Делеґація передала Управі Міста великий синьо-жовтий прапор, який і повіватиме перед її будинком упродовж „Українського Тижня".

Після проголошення „Українського Тижня" в Манітобі. На фото (зліва): діловий секретар КУК Анна Вах, віце-президент КУК мґр. Іван Іванчук, пані і посол Мандзюки, митрополит Української Католицької Церкви в Канаді ВПреосв. Максим Германюк, секретар Відділу КУК С. Рогатинський, президент КУК о. прелат д-р Василь Кушнір, екзекутивний директор КУК д-р Ярослав Кальба, прем'єр Манітоби Волтер Вір, генеральний секретар КУК В. Сарчук, єпископ УГПЦ Преосв. Борис, віце-президент КУК І. Г. Сирник, голова Відділу КУК М. Новіцький, голова Клюбу Професіоналістів і Підприємців Г. Ратуський, діюча голова Комітету Українок Канади Марія Вавриков та о. Е. Стефанюк.

ПРОКЛЯМАЦІЯ ПРЕМ'ЄРА МАНІТОБИ

ТОМУ, що десять відсотків населення Манітоми є українського роду, і

ТОМУ, що українці прийшовши до нашої країни свободи, відіграли важливу ролю в поселенні і розвою нашої провінції, і

ТОМУ, що продовж довгих років їх поселення, українці збагатили у великій мірі розвиток нашої провінції на відтинку професійному, публичної служби, торгівлі, промислу та хліборобства, а дальше їх вклад для розвою виховання, штуки, науки і культури був завжди живим прикладом для всіх горожан Манітоби, і

ТОМУ, що ми є свідками дальшого росту і розвою цього важливого вкладу для добра всього населення Манітоби,

ДЛЯ ТОГО СЬОГОДНІ ХАЙ БУДЕ РІШЕНО, що тиждень, який починається 22-им січня 1968, проголошується як УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ і доручається його відзначення всім горожанам Манітоби.

В. Вір, прем'єр **Стюарт Е. МекЛейн, пров. секр.**
15 січня 1968

ПРОКЛЯМАЦІЯ МЕЙОРА ВІННІПЕҐУ

ТОМУ, що 50 років тому, 22 січня 1918, в Києві проголошено незалежність Української Народної Республіки і Україна стала вільною і демократичною державою;

ТОМУ, що в обороні України і для забезпечення її незалежности і свободи сотні тисяч українців віддали життя, і втративши волю після чотирилітньої боротьби багато з поміж них приїхали до Канади і получились тут з тими українцями, які вчасніше поселились в нашій країні;

ТОМУ, що тисячі канадських українців зголосились добровольцями і боролись в рядах армій Канади продовж обох світових воєн в обороні свободи і демократії;

ТОМУ, що велика частина населення нашого міста є українського походження і для них ця річниця є символом свободи і незалежности, яких вони шукали і знайшли в Канаді;

ДЛЯ ТОГО СЬОГОДНІ Я, Стефан Дзюба, Мейор міста Вінніпеґу ПРОГОЛОШУЮ ОЦИМ тиждень від 22 до 28 січня 1968 УКРАЇНСЬКИМ ТИЖНЕМ, на знак пошани для їх ідеалів і невтомної боротьби для збереження демократичних свобід і за їх вклад для розвою і розбудови нашого міста, провінції і нації.

Дано у Вінніпеґу, дня 17 січня 1968:

Стефан Дзюба, мейор

Сподіваються великої битви біля Хезаню у Південному В'єтнамі

Сайґон. — Військові кола передбачають, що в обширі Хезаню за 14 миль на південь від здемілітаризованої зони і за 4 милі від кордону Ляосу, через територію якого Північний В'єтнам перепачковує до Південного В'єтнаму свої війська і воєнні достави, відбудеться найбільша за всю В'єтнамську війну битва, яку розпічнуть комуністи. Американська й південно-в'єтнамська розвідки ствердили, що в провінції Квантрі, за яких 10 миль від Хезаню, комуністи зосередили дві повні північно-в'єтнамські реґулярні дивізії силою до 20.000 війська і що третя дивізія стаціонована в демілітаризованій зоні, як резерва. Американці мають докладні дані про назви і стан тих комуністичних збройних сил. В укріплених американських позиціях перебуває тільки 5.000 війська, але в провінції Квантрі знаходиться яких 80.000 американських військовиків і у випадку комуністичного наступу — комуністи матимуть у своєму запіллі американську армію, підвезену негайно цілою фльотилею великих гелікоптерів. Північно-в'єтнамська пропаґанда віддавна нахвалялась, що Північний В'єтнам вчинить американцям „другий Дієнбієнфу", натякаючи на битку з 1954 року, в якій комуністи окружили й примусили до здачі 12.000 французьких вояків, що вирішило війну у користь комуністів. Один північно-в'єтнамський старшина, схоплений в полон, зізнав в минулому тижні, що комуністичні війська дістали наказ „знищити всіх американців у двох північних провінціях".

ЗАВИДУЄ ЛЬВОВ'ЯНАМ

Едмонтон. — Один українець в Едмонтоні одержав листа із сх. частини України, висланого 19 грудня м. р. уривки з якого опублікував місцевий тижневик „Українські Вісті" з 4 січня:

„У нашому місті тільки одна церква", — пише з досить великого східньоукраїнського міста православний священик, який недавно відвідав Львів і був приємно вражений львівськими церквами. „Був у Львові. 17 церков переповнені, щодня служать по три Літурґії".

Вільсон і Косиґін говорять про мир

Москва. — У проголошеному в Москві спільному британсько-совєтському комунікаті наприкінці триденних відвідин британського прем'єра Гаролда Вільсона говориться про потребу „політичного договорення" у В'єтнамі. У тому комунікаті стверджується, що політичне порозуміння, яке закінчило б В'єтнамську війну, мусить взяти на увагу „повне і непорушне право тамошнього народу самому вирішувати свою долю". Ця фраза йде цілком по лінії комуністичної фразеології і тактики, яка „волю народу" утотожнює з „визвольною війною", під якою треба розуміти комуністичну аґресію, терор і підпільну боротьбу. Те саме „миролюбне" становище зайняли наверх Вільсон і Косиґін супроти Середнього Сходу. Вільсон буцім-то „прославляв" совєтських проводирів за їх „заклики до поміркованости", що їх вони роблять на адресу арабських лідерів; Вільсон буцім-то запевнив Косиґіна й Брежнєва, що він так само перестерігав і закликав до „поміркованости" і „стриманости" ізраїльського прем'єра Ешколя. Очевидно, того комунікату ніхто не бере поважно, бо ж усьому світові відомо, що коли б Совєти дійсно прагнули мира у В'єтнамі, то загрозили б Північному В'єтнамові припиненням воєнних достав — тоді негайно тамошні комуністи вирeклись би своєї цілі — накинути силою комунізм Південному В'єтнамові.

СВОБОДА SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нова комуністична провокація

Захоплення чотирма канонірками комуністичної Північної Кореї легкого американського воєнного корабля „Пуебло" на міжнародних водах біля Кореї становить новий акт провокації, вчинений у переконанні, що і ця провокація, як багато попередніх, минеться безкарно. Перша реакція американських керівних кол наче потверджує ці сподівання комуністів: американський уряд обмежився, бодай покищо, нотою протесту і дипломатичними заходами, які мали б переконати північнокорейських комуністів, щоб вони той корабель і членів його залоги звернули і заплатили відшкодування. Однак, надзвичайно дивно звучить повідомлення, що в цих дипломатичних заходах американський Уряд звернувся за посередництвом до Москви. Якщо Москва не була безпосереднім дійсним спричинником того піратського акту, то її груба, демагогічна антиамериканська пропагандивна кампанія і активне підтримування нею Південного В'єтнаму та безперервне проповідування „визвольних воєн" у світі були сутнім поштовхом корейських комуністів до такого одвертого протиамериканського виступу.

Ліберальна опозиція проти президента Джансона і його політики у В'єтнамі твердить, що міжнародний престиж Америки в останніх роках зменшився. Однак, ця опозиція переочує, що головною причиною обниження поваги кожної держави є її поблажливість супроти зброї і її пасивність супроти провокаційних актів. Таку поведінку завжди оцінювали й оцінюють у широкому світі, як доказ слабости, хиткости, нерішучости. В закордонній політиці не можна стосувати християнської покори, не можна підставляти другу щоку тому, хто вдарить по одній. Усі промови совєтських проводирів, увесь тон і зміст совєтської преси та пропаганди, постійні грубі лайки й погрожування на адресу „американських імперіялістів і агресорів" не знаходять ніякої реакції збоку американського державного проводу. На такі самі виступи дозволяють собі різні васали Москви — так само безкарно. Ясно, що це осмілює комуністів у Північній Кореї, які взагалі стали панами тієї країни з ласки Америки: бож це ЗДА погодились в Потсдамській конференції на поділ Кореї по 38-ій паралелі і окупацію північної її частини совєтськими військами. І Москва штовхнула Північну Корею до війни у 1950.

І тепер Північна Корея, діючи за наказами з Москви-Пейпінгу, робить провокаційні пакості Америці, щоб відтяжити в'єтнамських комуністів.

Колгоспна „демократія"

За наказом згори, на всій території СССР у місяці січні відбуваються річні збори колгоспників. Ці збори особливі тим, що вони, як писали московські „Известия" з 18 січня, є „звітово - виборними": на них звітують керівники колгоспів, а потім відбуваються нібито вибори нового правління. Газета твердить, що саме на таких річних зборах найяскравіше „виявляються демократичні основи колгоспного правління". Не забула центральна газета й України, кажучи, що деякі колгоспи в УССР збирають урожай зерна в 30-40 центнерів з гектара, а деякі — втроє менше, тож, мовляв, треба більше працювати і „підводити наукову базу"...

Не важко уявити такі колгоспні збори, що всюди відбуваються в неділю — єдиний вільний день колгоспників, і то не всіх, бо, наприклад, доярки не мають і неділі. У накуреній „управі" сидять на лавках селяни - хлібороби, але сидять не як господарі, а як підсудні. Голови колгоспів, комуністи, „розпинають" їх за невиконання того й іншого пляну, обіцяють на наступний рік, якщо добре працюватимуть, дати на „трудодень" трохи більше, закликають до „культурного життя", але за рахунок тієї колгоспної кишені — колгоспники мають самі збудувати в селі школу, за власні гроші і власними руками, якщо хочуть кращого приміщення для своїх дітей... Держава лише вимагає, а взаміну дає тільки необхідне на прожиття.

Про які демократичні основи правління в колгоспі може бути мова, коли: колгоспники не мають пашпорта, і це прив'язує їх, як кріпаків, до колгоспу; вони не мають впливу на вибори голови колгоспу, бо тих комуністичних наглядачів, всупереч колгоспному статутові, призначають з району чи області; колгоспники не мають права на відпустку; вони працюють круглий рік, не знаючи, що за те вони одержать; жадна профспілка не опікується колгоспниками; лише одиниці дістають пенсії на старість, а переважна більшість і в старому віці змушена працювати, бодай сторожами чи пастухами, бо „хто не працює, той не їсть". Колгоспи мало продуктивні, але Москва зберігає їх, бо лише так вона може повністю контролювати безземельних кріпаків XX віку.

„Свідчення" з-під пістолі

Людина, яка потрапляє з якоїсь країни вільного світу до СССР — мусить обертатись у автомата з думками, дозволеними режимом. Декілька років тому, коли збаламучена совєтською пропагандою група людей українського роду, з давніх поселенців у Аргентині, поїхала „на родину", то вже в Одесі дехто з-поміж них, ще залєдве ступивши на українську землю, заговорив про „щасливе життя в УССР". Минуло кілька років, і ось окремим щасливцям, які зберігали аргентинські пашпорти, вдалося вирватися із СССР до Аргентини. І там, в атмосфері свободи, вони, що боялися спочатку свідчити про дійсний стан в сучасній Україні, поволі опритомнюють, немов розмерзаються. Один із них на запитання, як було в УССР, сказав: „А чого я знову в Аргентині?"

„Всі вони живуть тепер в радянській Україні, є рівноправними громадянами, і зайняті мирною творчою працею. Юліян Магур, наприклад, закінчив тут середню школу і інститут. Щасливо живе із своїм сином і дружиною Василь Кук, працює за обраною спеціяльністю і інші. Життя переконує, воно найкраще свідчить про правду".

Звідки ці заяви? З кагебівсько - смолицківського видання „Вісті з України" з грудня 1967 р. Там надруковані нібито заяви кількох колишніх націоналістів, які самі, мовляв, повернулись по війні до УССР, або „були скинені розвідками з літака" чи „перейшли кордон", їх зловили — і тепер вони „всі працюють за обраною спеціяльністю". Правда, не всіх їх фотографії подані: відсутні П. Угер, кол. член Стрийського ОУН, В. Рибак, який з 1947 р. „був у УРДП", в 1957 р. „повернувсь"; І. Бойко з УРДП, який ніколи націоналістом не був і сам виїхав до СССР. Вміщено світлини й нібито листи від: В. Кука — „кол. члена Центрального Проводу ОУН і командуючого УПА", М. Матвійка „кол. члена ЗЧ ОУН", нібито перекиненого літаком в Україну; Ю. Стефюка — закиненого в СССР літаком „для розвідки", М. Яремка — з ЗЧ ОУН, який „нелегально прибув на Україну"; В. Малисевича, що „нелегально прибув на Україну", Ю. Магура — „перекинутого з англійського літака з допомогою повітряного бальона", І. Жилавого, що через „ФНР і Польщу нелегально прибув на Україну", В. Небесного — кол. „члена ОУН і агента іноземної розвідки", П. Дужого — який нібито сам повернувся „на родину", і В. Галаса — „члена Української Визвольної Ради та командира т. зв. УПА „Північ".

Заяви більшости з цих людей вже неодноразово друкувались на сторінках органу совєтської політичної поліції „Вісті з України". А в цьому числі їх зібрали докупи. І хоч це різні люди, з яких дехто відомий, а дехто невідомий, — всім їм підшивають американську, німецьку чи англійську розвідки.

Всі вони, як Ю. Стефюк, устами КГБ заявляють: „В перший день приземлення на рідну батьківщину я почав „прозрівати"... Виняток у спільних нападах і наклепах на ЗЧ ОУН, УРДП, УНРаду становить тільки В. Малисевич, якого змушують очорнювати ще й СУБ у Англії та СУМ. Всі вони у спрепарованих для них заявах проклинають своїх колишніх знайомих та друзів, при чому твердять, що „національно свідомі українці за кордоном — „вороги українському народові"; „Серед груп, вороже настроєних до українського народу, виступають ЗЧ ОУН" і т. п. — не проти окупанта, російського шовінізму, безбожного комунізму, а „проти українського народу"...

Як і В. Небесний, вони „зрозуміли, що українські землі, об'єднані в Українську Радянську Соціялістичну Державу, процвітають".

Для чого ця вся трагікомедія „свідчень" з-під пістолі ворога? Щоб заявити: „Українцям за кордоном настав час уже зрозуміти, що боротися за щастя українського народу можна на рідних землях тільки своєю чесною, мирною працею", а тому, мовляв, повертайтесь і ви до щасливого „колгоспного життя".

Не входячи в особисті справи і долю тих названих людей, що так чи інакше опинились у лабетах КГБ, був із них дійсно хто в націоналістичних організаціях, чи не був, літав хтось із них на літаках чи на бальонах чужих розвідок, ми порушуємо інше питання: чому ці люди говорять усі підряд однаковим, рівним голосом і стилем, що нагадує грамофонну платівку? Хто може повірити, що більшість тих людей, які свого часу в різних формах змагались за вільну й державну Україну, могли в один голос „немов по нотах, писати тепер, що „треба любити УССР", що „колоніяльні заходи, що їх провів радянський уряд, отримали загальне схвалення і вдячність всього українського народу"... — а в той же час українці у вільному світі дістають іншого змісту листи з мордовських концтаборів і з Сибіру?..

Ні, зовсім непереконливо звучать такі заяви з уст більшости отих перелічених людей. Бо фактичними авторами тих заяв є Ю. Смолич, А. Арабаджієв, П. Єрмак, А. Кудрявцева із редакції „Вістей України" та полковники КГБ, які складають їх для мертвих і ще може живих. (К)

МОЛОДИЙ ПОЕТ ОЛЕКСАНДЕР СКРИБЧЕНКО

Під наг. „Творчість військових літераторів" київська „Молодь України" з 17 січня повідомила про першу збірку поезій Олександра Скрибченка „Вижу цель", в якій є такі рядки: „Мои глаза — глаза экранов, Мои стихи в строю ракет"... „Молодь України" мовчки проходить повз чужу мову автора.

Михайло Данилюк

ОБІРВАНІ КІНЦІ В СПРАВІ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ В УКРАЇНІ

(2)

Подумаймо, що є на світі така установа, як Об'єднані Нації з їх Декларацією Прав Людини, є при Об'єднаних Націях ЮНЕСКО, Світова Організація Здоров'я, існують світові об'єднання Церков, Червоний Хрест, установи захисту матері і дитини, Міжнародний Трибунал, міжнародні проф. спілки і т. д. Ми навмисне назвали ряд цих установ, бо по міністерствах різних країн ми, на жаль, не добилися якогось успіху останніми роками. Через формальні державні пороги нам, либонь, мало вдасться зробити в допомозі переслідуваним в Україні.

Виходячи з такого заложення, треба б подумати над іншими шляхами. Напевно видасться, що шляхи міжнародних установ, які названо вгорі, можуть бути більше успішні під сучасну пору, і на це існує чимало причин. Але також видасться, що такі кроки, роблені українськими крайовими репрезентаціями, як КУК або УККА, політичними установами, як УНРада, а зокрема політичними партіями — не були б успішними. Міжнародні установи не зможуть на них відізватись під сучасну пору. Тут мусить бути т. зв. об'єктивний або нейтральний чинник, а таким є зорганізована громадська та професійна ланка нашого життя. Видасться, що формальна репрезентація допомоги переслідуваним повинна б лежати на плечах таких установ, як ЗУАДК, об'єднання письменників, журналістів, Українське Лікарське Т-во, Асоціяція Українських Професорів, ЦЕСУС, жіночі об'єднання, Санітарно - Харитативна Служба, об'єднання правників, професійних спілок, УВАН, НТШ, УВУ, а також репрезентації українських Церков.

На часі, видасться, щоб хтось із згаданих установ формально заініціював створення Комітету Захисту Переслідуваних в Україні. Що може бути більше людяним, як несення жінками на волі допомоги жінкам і матерям у концтаборах, як слово письменників, викладачів, студентів у вільному світі, звернене до своїх колег у в'язницях, як домагання належної лікарської опіки для хворих на засланні? Чи не могли б наші правники дати свою інтерпретацію судівництва взагалі, а в Україні зокрема? Чи не було б це прекрасне національне і християнське поле для співпраці наших Церков в обороні переслідуваної релігії? Чи не поможе ця своєю діяльністю ЗУАДК на вістку, що й „туди" йде допомога?

Справа, очевидно, не тільки в протестах чи демарших проти зухвалости окупанта в Україні по різних міжнародних устано в а х. Справа в таких спробах і домаганнях, які б довели до якогось результату або хоч малі ясну і конкретну ціль у своїх заходах. Якщо навіть сьогодні це не вдасться, то чи такі заходи не будуть успішними за рік, два чи й більше? Це не повинно послаблювати нашої наполегливости. Крім цього — хай большевики бороняться серед міжнародних установ культурного і допомогового характеру, ми ж маємо всі дані для наступу.

Свого часу в „Свободі" у рубриці „На медичні теми" вже була висловлена сугестія, що Українське Лікарське Т-во могло б подумати над заходами перед Міжнародним Червоним Хрестом або Світовою Організацією Здоров'я, щоб добитися права відвідин концтаборів міжнародною лікарською комісією, в яку було б включено і представника УЛТПА. Видається доцільним домагання, яке б могли поставити українські правники, щоб їх, як обсерваторів, допускали на судові процеси в Україні. Хай ось покажуть „совєтське правосуддя" сторонним правникам! Коли воно справді правосуддя — то: ді чого йому боятись? Так само, якщо в'язні перебувають у нормальних під оглядом санітарії та харчування обставинах, то чому бояться пустити до них міжнародну лікарську комісію? Адже американські в'язниці може відвідувати кожний, хто тільки хоче. Чому не можна висилати харчів і одежі в'язням, як це робиться по цілому світі? Чому не можна посилати книжок студентам, викладачам? І сотні різних питань, на які жадна міжнародна установа не може не відповісти...

Не є завданням цієї статті обговорити всі методи праці в допомозі переслідуваним. Це вже була б справа мудрости і плянування Комітету Захисту, якщо ми колись до нього доживемо. Тут малося на увазі підкреслити послідовність і плянові дії не так проти порожнього патосу і всяких протестів, як радше в логічне їх завершення. Чим уся така зорганізована акція „невинного" комітету заносила б — не важко догадатись.

Акція протестів, а до того лише в політичній площині політичними групами — це, покищо, лише обірвані кінці цілої важливої проблеми, з яких навряд чи вдасться щось зв'язати. Але чи схочуть вони цю справу випустити зі своїх рук і тим показати свою політичну зрілість — це інша справа. Амбіції груповости у нас це довголі глибоко закорінені. Все ж ясно, що без широкого громадського та професійного кадру цих кінців не зв'язати. Слово, безперечно, за чиєюсь ініціятивою. Інакше пройде час підгарячкового патосу, а в'язні по тюрмах та мордовськ и х концтаборах так і не довідаються, чи і що зробили три мільйони у вільному світі для захисту прав їх і спільної нам усім нації.

Леся Лисак

БІЛА РОМАНТИКА

Дивно, що є речі, які повторюються і у повторенні залишаються завжди так само гарними, і що завжди так само хочеться на них дивитися, думати й про них говорити. Правда, хотілося б знайти для них нові слова, інші слова — та де їх узяти?

Падає сніжок. Так само, як рік, два, десять, багато років тому. Падає сніжок так само, як тоді, коли люди були із сріблиною у волоссі були дітьми.

Падає сніжок в американському місті так само, як падав удома, на селі, у містечку. Густо падає. Сипле. Кожна сніжинка велика, пухната. А разом їх — дуже багато...

Він не топиться, бо морозно. Він блискучий. Він виблискує у світлі ліхтарень. Він сипкий. У нас казали колись „лапатий". Чому лапатий? Не знаю, так колись говорили. Діти колись любили сніг, ой як любили! Чи тому, що ближчі були до всього, що приносить весна, літо, зима? Тоді, колись всі ми були ближчі до землі і через те бачили більше краси. Коли падав сніг, казали: „Як гарно!" — „Як романтично!" — казав дехто...

Коли падав сніг, люди любили вийти з хати, подивитися на нього, всміхнутися до сніжинок. Подивитися на білу красу, на білу романтику.

Юнак і юначка йшли парком у містечку, побравшись за руки. „Як гарно падає сніжок — бачиш, Сяню?"...

Скільки це років тому було? Давно, здається. Коли молодість зосталась за роками, тоді оце слово „давно" багато - що говорить. Ніби ноткою мелянхолії звучить... Гарна була молодість, мрійлива, — скаже хтось.

Де тут шукати мрійливости в змодернізованому місті? Ви сказали — сніг падає? Погано буде з праці додому вертатись...

На паркувальній площі авто зовсім снігом присипане. Скільки там хвилин промине, щоб змести сніг, прочистити шиби. І тоді повільно — ховзько бо ж — на вулицю. Шерег авт — ніби посуваються, ніби на місці стоять. Одне за одним. А сніг сипле, сипле. Щіточки на передній шибі змахують повільно, увесь час змахують, а він сипле. На задній шибі він так густо приклеївся, що крізь неї тільки два світла авта, що позаду, б'ють у дзеркало. Ті два світла — як двоє впертих, напружених очей, що хочуть щось побачити, а не можуть. Але й мої очі, вдивлені у передню шибу, так само вперті і так само напружені. Крізь сипку завію вони силкуються щонебудь побачити. Бачать тільки червоні світла попереднього авта і клуби пари.

Пара густа, на секунди все прислонює. Зовсім як важка мряка. Тоді навіть не видно червоних світел. І тоді нога відрухово натискає гальмуці. Ця нога, як і очі, напружена. Вона наймить трохи терпне. Чи авта ідуть, чи стоять на місці?

Сніг падає, падає на змодернізоване місто, на довгий шерег авт. Він дуже білий, густий, пухнастий. Де тут романтика, коли очі так вперто дивляться перед себе, ще аж болять?

За світлом вулиця розходиться у чотири сторони. Авта роз'їздяться, їх меншає, стає вільніше. Вже можна їхати скоріше, не стоячи у шерезі. Авто котиться. Набирає швидкости. В'їздить у парк.

Це парк змодернізованого міста. Чому здається, що... це не тепер, а тоді, не тут — а вдома? Чому враз ліхтарні у парку стелять на дорогу таке романтичне світло? Цей парк нагадує той, колишній.

„... Бачиш, Сяню, як гарно падає сніжок?" — Стежка у парку зовсім снігом засипана, треба у ньому брести, але від цього радісно, по - дитячому радісно. Ах, хіба молодим людям заважає сніг? Він такий... романтичний!

Сніжинки на волоссі, на обличчі. Оця смілива сіла на довгих віях. Змахнула дівчина віями, струснула, розсміялася. „Які вони гарні, блискучі там, перед ліхтарнею. Так, ніби танцюють — бачиш?"

Кам'яниці в містечку зовсім присипані снігом, і старий Рекю промітає березовим віником біля брами.

„Ще не йди, Сяню. Шкода у такий вечір сидіти в хаті. Так тут гарно! Може ти змерзла, може черевики промокли?"

Радісний, веселий сміх, такий, як сніжинки, легкий і ясний. Так само, як сніжинки, сміх сріблиться.

„Ні, не зимно, ще можемо трохи перейтися. Ходім тудою на „корзо". Цікаво, чи там хтось є?"

Пішли. Сніжинки на волоссі, на обличчі.

„Як гарно, правда? Романтично!"

Це пригадалася котрась там зима. Була вона колись давно, коли молодість і зима йшли разом, ніби держачись за руки, як ті в парку.

Приїхала додому. Тихо, ясно, тепло в кімнатах. Коротить сісти при вікні і дивитися на засипану білим вулицю. На вулиці теж тихо. Авт мало. Недобре їхати, коли так сипле сніг. Але дивитися і думати так добре. Крізь вікно, у світлі ліхтарень, ясніють сніжинки. Як сказати про оцей їхній сріблястий блиск? Хочеться знайти нове слово. Зовсім нове, свіже, як вони.

Ця знайома вулиця, така нова, така гарна, коли падає сніг. Дивно, що є речі, які завжди залишаються гарними. Навіть тоді, коли повторюються.

А може й не дивно. Краса завжди залишається красою.

Айзенгавер про протиракетну оборону

Ню Йорк. — Колишній президент генерал Д. Д. Айзенгавер заявив, що „найкращою обороною є успішна атака", і що американці тепер мають на стільки офензивної зброї, що можуть успішно атакувати ворога цієї країни. Цю думку висловив Айзенгавер з приводу дискусії про те, що ЗДА мають приготовити протиракетну оборону, як це вже зробив СССР, який розставив протиракетні ракети довкола більших міст. Президент Л. Б. Джансон видав зарядження у вересні минулого року, щоб і ЗДА рідко розставили протиракетні ракети для оборони проти комуністичного Китаю. Айзенгавер думає, що така „рідка" протиракетна оборона коштуватиме 5 більйонів дол., але вона не дасть дійсної оборони. Айзенгавер гадає, що навіть за 20 більйонів дол. та за 40 більйонів дол. не можна мати певну оборону проти модерних ракет, які можуть везти кілька бомб та по одній скидати на різні об'єкти. „Найкраща оборона — це можливість сильної, успішної атаки" — твердить колишній президент, бо тоді ворог не відважиться атакувати.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

ХАЙ СССР ДАСТЬ ВОЛЮ СВОЇМ НАРОДАМ, А ТОДІ ЗАСУДЖУЄ ІНШИХ

(З промови Дж. Діфенбейкера на бенкеті СКВУ)

(2)

Яка ж світова ситуація сьогодні? Об'єднані Нації багато зробили для справи миру, але й заодно проявили дуже загрозливу слабкість, яка, якщо не вжити радикальних заходів, може довести ОН до суцільної руїни. Генеральний секретар ОН, У Тант, постійно висловлює острах, що сьогоднішні напруження відносини неодмінно закінчаться катастрофою — світовою війною. Проте, не зважають на перестороги відповідальні за цю ситуацію. Я побоююся, що по намаганнях зберегти мир чути вже звуки похоронного дзвону.

Факт, що в Об'єднаних Націях досі не проведено в життя Хартію Людських Прав та фундаментальних свобід доказує, що багато націй в ОН здібні на голослівні фрази, але не здібні на рішучу постанову. Декларація Людських Прав незвичайно красномовна своїм сентименталізмом, проте вона далеко не ефективна, бо беззуба й не зобов'язуюча. Коли м Об'єднані Нації стояли принципово на Хартії Людських Прав, то ситуацію в Україні, балтійських та інших республіках можна було б поправити міжнародними заходами. Хартія Людських Прав повинна стати головною засадою Об'єднаних Націй. Без такої Хартії свобода народів спочиває на ілюзійній, а то й неіснуючій базі.

Американський уряд повинен відіграти провідну ролю в посиленні Міжнародного Суду Справедливости, приймаючи його зобов'язуючі закони юрисдикції і таким чином запевнюючи свободу в світі. При сучасному стані функції суду обмежується виключно добровільним полагодженням справ. СССР, наприклад, топче права і фундаментальну свободу українського та інших поневолених народів, але суд тут не має права захищати жертв, бо СССР не має бажання добровільно ці справи полагодити.

Мимоволі виникає питання: що було б, коли б власні суди у цій чи інших країнах застосовували б таку ж справедливість щодо кримінальних злочинців виключно зі згодою самих правопорушників? Американський уряд повинен перебрати на себе головну ролю для посилення юрисдикції Міжнародного Суду. Канада зайняла своє становище у цій справі на форумі ОН. Я хочу, щоб і інші країни взяли такий самий курс.

Совєтський Союз, будучи чемпіоном колоніяльного підкорення своїх народів, продовжує стояти в позі ангела хоронителя свободи та оборонця прав інших народів, що встають з руїн. Канада і всі інші західні країни повинні постійно й наполегливо закликати СССР поступати згідно з принципами самовизначення поневолених народів. У 1960 році я, як прем'єр Канади, виступав на форумі ОН, у присутності Хрущова, проти тиранії, що її застосовує СССР в Україні, балтійських та інших поневолених країнах, забороняючи права останніх на самовизначення шляхом вільних виборів.

Західні країни не повинні сидіти мовчки в Об'єднаних Націях. Їхнє завдання — привернути світову увагу на лицемірство СССР, лицемірство, що коли Совєтський Союз таврує інші країни за колоніяльне поневолення, хоч одночасно сам забороняє права на самовизначення народам під своїм пануванням.

Коли йдеться про самовизначення поневолених народів, то серед членів ОН є занадто багато боягузів. Вони можуть доказувати, що порушення цього питання причиниться до великих клопотів та непорозумінь в ОН. Адже СССР та його сателіти висловлюються дуже вільно в Об'єднаних Націях, то чому ж тоді свободолюбні нації не використовують цих прав? Якщо б африканський та азійський блоки в ОН виступили проти колоніялізму в СССР так рішуче, немовби він був на їхніх рідних землях, то СССР був би змушений поступитися.

Мир у світі не буде запевнений без ефективного всесвітнього договору про роззброєння. Доки до цього не дійде, свобода у Західній Европі буде у крайній небезпеці. Вільні народи мусять бути сильні у своїй єдності, щоб на випадок загрози котрійсь нації бути напоготові в її обороні.

НАТО треба берегти й розвивати, не зважаючи на те, чи Франція відіграє свою ролю у ньому, чи ні. НАТО треба втримувати тепер і на майбутнє. Договір про економічну співпрацю вимагає невідкладної і повної розв'язки. Якщо ці справи не будуть негайно полагоджені, то вигляди на можливості існування НАТО дуже малі.

Г. М. „Новий Шлях"

(Кінець)

Кілька сотень молоді на вечерницях „Червоної Калини"

Ню Йорк. — Традиційні вечерниці українських вйськовиків, започатковані ще в довоєнному городі Льва, зібрали в найбільшій залі модерного готелю „Ню Йорк Гілтон" у суботу 20 січня близько 1.200 осіб: від сивоголових господарів „Червоної Калини"— вояків і старшин Армії УНР та УГА, до молодшого віком вояцтва з лав УПА і Дивізії УНА; від безжурної молоді, що калиновим цвітом у кількості 36 панночок-дебютанток з партнерами — українськими студентами, танцювали перший офіційний вальс, до людей різного віку й фаху, навіть із таких місцевостей, як Торонто. На вечерниці „Червоної Калини" приїхав розважитись майже увесь Театр у П'ятницю з Філядельфії.

Голова ОбВУА д-р Володимир Галан не зміг прибути на вечерниці, носячи родинну жалобу, і слово від старшого вояцтва виголосив до присутніх його заступник, д-р Іван Козак. Звертаючись до вишикуваного на сцені чудового калинового цвіту і до всіх присутніх він підкреслив, що дебютантки цього вечора виходять офіційно на широкий шлях життя в особливу річницю — в 50-ліття відновлення Української Державности, УНР, і створення Українського Війська. Дебютанток з партнерами представляли п-і Христина Навроцька та інж. Іван Вінтоняк, а Юрій Лопатинський, кол. старшина УПА, вивів молодь на перший формальний танок. Усі дебютантки 1968 року одержали на пам'ятку великий альманах УСС „За волю України". Гучними оплесками вітали присутні представницю „старої войни" п-і Анну Дмитерко-Ратич. Груди вояків і старшин прикрашували того вечора ордени, хрести і відзнаки українських армій. Між старшинами був також ген. А. Валіський.

Терба сказати, що вечерниці 1968 року були особливими та й особливо вдалими. Попереджені бенкетом в „Гілтон", вони вирізнялись товариською атмосферою і тим присмним фактом, що серед сотень святкових пар у танці кружляли три українські покоління, міцно й нерозривно пов'язані з собою єдиним народом, культурою, мовою і традиціями. Аранжерами вечерниць були Юрій Лопатинський — кол. старшина УПА, і Володимир Гриньох — кол. старшина Дивізії УНАрмії. Хвилюючі пісні Ігоря Раковського, в супроводі оркестри „Амор", додавали особливого чару вечерницям, на яких танцювали багато українських традиційних танків, і варто було побачити, як їх витинала наша молодь.

У зв'язку з особливим, Ювілейним Роком 50-ліття УНР, назвемо тут дебютанток і їхніх партнерів з 1968-го року, зазначаючи, що більшість панночок — студентки, майже всі належать до Пласту і провадять у ньому часто працю виховниць, багато з дівчат беруть участь у різних гуртках самодіяльности, включно з бандуристами, вчаться в Українському Музичному Інституті й ін. українських школах, крім американських; їхні партнери — це майже без виключення студенти високих шкіл Америки, чимало з них належить до Пласту. Приємність організаторам вечерниць, дебютанткам, своїм батькам і публіці зробив лейтенант - летун Роман Гентиш, приславши з далекої військової бази телеграму, з побажанням найкращих вечерниць. Дебютантки і партнери: Стефанія Лис і Михайло Богдан, Христина Семенюк і Вол. Халупа, Андрія Олексіїв і Андрій Косовић, Оксана Баран і Борис Стахів, Ліда Мандзій та Іван Чижак, Рома Халупа й Андріян Британ, Маруся Олійник і Євген Зазуляк, Рома Якимець і Олег Павлюк, Віра Олена Никифорук і Андрій Березовський, Марічка Кріль і Теофіль Кулик, Олександра Малайчук і Юрій Баландюк, Стефанія Михалевич та Іван Тимчишин, Софійка Марія Кордуба і Олександер Пюпа, Іванка Костирка і Степан Черепань, Бронислава Пилипчак і Вол. Боднарський, Катруся Нич і Володимир Сулжинський, Воля Вацяк і Ростислав Кутний, Оксана Куйбіда і Роман Кандюк, Люба Натина і Маркіян Пелех, Богданна Натина і Руслан Раєяк, Ольга Грицай і Лев Чировський, Христина Висоцька і Борис Пурій, Оленка Лапічак і Едвард Чідіяк, Христя Цвіль і Орест Баранський, Маланка Грицюк і Юрій Рибак, Христя Тимочко і Вол. Марущак, Люба Крумшин та Ігор Вовчук, Оксана Глушевська і Юліян Децик, Ліда Тимяк і Роман Пітьо, Ніна Біла і Юрій Менцінський, Оксана Гідей і Вол. Артимишин, Оленка Ринасевич і Славко Палюга, Віра Качмарська і Євген Котлярчук, Маруся Кукіль і Юрій Кейс, Надя Бущак і Вол. Мазурчак, Стефанія Король і Юрій Яворський. Між іншим Ю. Яворський — пластун з куреня, що має назву... „Червона Калина"!

Відзначаючи вечерниці, як дуже вдалі й приємні, варто зазначити, що на них було чимало молодих подруж, в тому і з-поза Ню Йорку, які ще кілька років... дебютували на „Червоній Калині"!.. Кінопродуцент п. Ярослав Кулинич зафільмував ці вечерниці — прегарний вияв дружби між поколіннями і пошани до вояків України.

(п)

Елізабет, Н. Дж.

ДУМКИ З ПРИВОДУ ЛИСТОПАДОВОЇ АКАДЕМІЇ

Академії, це часто національне лихо. Тепер друге місце мають бенкети. Кожний патріотично вихований українець відходжує обов'язково всі академії. Дуже часто комітет, що влаштовує академії і виконавці знущаються над „патріотичною публікою". Починається академія згідно з традицією принаймні на ¾ - 1 год. пізніше, як зазначено в програмці. Програма не відповідає вимогам академії — гра на гармонії, 4 деклямації, 2-3 промови, 4 хорові точки, українські народні танці і така подібна мішанина. Під час промови, майже в кожному ряді на залі відбуваються місцеві орації, а крім того настрій пожвавлений, молодь швендяється із залі за куліси. І так по двох годинах якогось ближче незрізничкованого суцільного гамору, плюс одну годину чекання на „початок", вертаєтесь додому із гіркими рефлексіями.

І не варто б було про це згадувати, якби не сталася подія, котра спонукала мене висловити цих кілька думок.

До речі хочу зазначити, що академія, яку влаштувала Пластова Станиця для відзначення 50 - ліття Листопадового Зриву та 25-ліття створення УПА, була не така.

Перше, що зацікавило мене, це програмка: старанно виконана, професійно, не циклостилем на листках паперу. Місцевий парох о. Йосиф Федорик дві неділі підряд оголошував про академію в церкві, заохочуючи всіх до численної участи. При вході комітетові ретельно вважають, щоб ці, які входять, віддали одного марного доляра на шляхетну ціль.

Можливо, що колись в далекій будуччині дорогою еволюції ми розвинемо почуття точности, покищо мусимо спізнюватися. Але крім цього одного „але", себто розпочаття академії не точно з часом зазначеним в програмці, все відбулося, беручи до уваги місцеві обставини, ідеально, без задержок поміж поодинокими точками, без зайвої біганини, без трьох промов, чотирьох деклямацій. Публіка не могла вийти з дива.

Дбайливий, сумлінний комітет приготовив таку ж саму програму. Спершу коротке слово — відкриття гол. комітету пл. сен. А. Миця, відтак американський національний гимн і одна пл. пісня у виконанні місцевої парохіяльної школи, після цього „апель" поляглим при участі цілої пластової станиці, — зворушливий урочистий ляковічний, без зайвого сентименту, хіба, що вінок із маків, піднесений до п'єдесталу символічного гробу незнаного вояка, новаками, сколихнув нашими почуттями.

Пл. сен. А. Мицьо, колишній упівець, виголосив змістовну промову, не витрачаючи численних слів на патріотичні маніфести й запевнення і не втомлюючи присутніх повторюванням менш і більш відомих фактів.

Ст. пл. Х. Хитра з великим відчуттям продеклямувала поему А. Курдидика про „Стрілецьку шапку".

Відтак слідувала промова по - англійськи головного предсідника УНС п. Й. Лисогора. Власне в наших старших еміґрантів повинні ми, новоприбулі, вчитися як мають бути виголошувані промови на святочних академіях. Речево з підкресленням найсуттєвішого і з практичним висновком. Присутні привітали пана Й. Лисогора ентузіястичними оплесками. На закінчення першої частини програми група юнаків зі зрозумінням віддеклямували Волошка „Дузям Полісся"

Після короткої і здисциплінованої перерви програму вповні виповнила школа юних бандуристів ім. К. Лісевича із Гемстеду під керівництвом о. Сергія Кіндзеравого - Пастухова.

Юні виконавці відограли на бандурах 5 пісень та на бажання публіки три наддатки, деякі в аранжеровці К. Лісевича, а інші таки їхнього дир. і вчителя о. Сергія Кіндзеравого - Пастухова.

Заля завмерла мов заморожена рідними дорогими звуками бандури і було справді сатисфакцією спостерігати реакцію публіки, зокрема молоді. Дорослий глядач, крім естетичної насолоди, слухаючи і глядячи на цю нашу „надію народу", роздумував й приходив до висновку: „Дайте нашим дітям, нашій молоді правдиве мистецтво, вартості правдиві, не підфальшовані дешевими реклямовими ефектами, а це збереже їхні душі чистими у цій суматосі життєвих правд. Навчіть їх заздалегідь відрізняти правдиве мистецтво від „синтетичного".

Аж неймовірним здавалося, що ці молоді люди сиділи ґраціозно на сцені і, перебираючи вміло пальчиками, видобували дивні свшанозільні звуки із бандури, безперервно із відданим зрозумінням вдивляючись в обличчя і чарівну паличку свого вчителя.

Хвала цим дітям, що хочуть вчитися і хвала вчителям, що приносять в пожертву свої безцінне знання не тимчасовим користям, а дальшій і світлішій меті.

Олена Загайкевич-Мельничук

„ДІЯЛОГ" В ЛМКЛЮБІ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфійський Літературно - Мистецький Клюб влаштовує в суботу 27 січня вечір на тему „Чи ми все ще є еміґрантами?" Ідея такого вечора постала у зв'язку з недавнім Світовим Конґресом Вільних Українців. Доповідачами будуть редактор Мстислав Дольницький, голова СУЖА, і д-р Роман Криштальський — секретар тієї організації наших журналістів. Модератором буде голова ЛМКлюбу д-р Володимир Рудницький. Обидва дискутанти боронитимуть дві взаємопротилежні тези щодо характеру й завдань українців в Америці. Початок о год. 7 веч.

Приймається зголошення на уділення стипендії Українського Народного Союзу

Джерзі Ситі. — Стипендійна Комісія Українського Народного Союза інформує, що вона вже приймає зголошення на уділення стипендій студентам університетів і коледжів на академічний рік 1968-69. Український Народний Союз, згідно з рішенням 25-ої своєї конвенції в 1962-му році, створив окрему Стипендійну Комісію, яка тепер щорічно приділяє три стипендії в сумі дол. 1 000, 600 і 400 трьом українським студентам американських і канадійських акредитованих, високих шкіл. Стипендії признається тільки тим студентам, що є членами УНСоюзу, а з-поміж них першенство мають ті, що студіюють славістику із спеціяльним узглядненням україністики, політичні науки, журналістику та правничі або педагогічні науки. Дальше, у приділюванні стипендій береться на увагу в першу чергу успіхи студенства в науці, його матеріяльні потреби та його активність у будь-якій українській національній молодечій чи студентській організації, як і загальну активність в громаді. Подання на одержання стипендії треба вносити на окремих формулярах, що їх можна одержати в Головній Канцелярії УНСоюзу безпосередньо, чи за посередництвом секретаря свого Відділу УНС. Речинець для висилки подань на уділення стипендій УНС кінчається з днем 31-го березня, а пізніше одержанні подання не будуть розглядатися. Цього року будуть приділені вже п'яті з черги стипендії УНСоюзу. Проголошення признання стипендій почнуть у місяці травні ц. р.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — „Айнтрахт", Ню Йорк, стейтові півфінальні змагання з циклу гор за Чашу ЗДА відбудуться в неділю, 28-го січня 1968, о год. 12.15 по полудні на грищі Айнтрахт Овал в Асторії. На цьому самому грищі дві години пізніше другі півфінальні змагання стейту за Чашу ЗДА: „Блу Стар" — Грецько-Ам. СК.

„Чорноморська Січ", Нюарк, зустріне „Гунґарію" з Ню Йорку в сімковому футбольному турнірі Шейфер Ліґи в п'ятницю, 26-го січня 1968, в залі Арморі в Петерсоні, Н. Дж. Гри цього вечора почнуться вже о год. 7.30, а зустріч „Ч. Січі" визначена на год. 9.30.

Товариська гутірка Карпатського Лещетарського Клюбу Ню Йорк для членів і гостей відбудеться у вівторок, 6-го лютого, о год. 7.30 вечером у Luchow's Restaurant при 100 Е. 14 вулиця в Ню Йорку. В цій гутірці при вечері будуть обговорені пляни цьогорічних лещетарських першостей УСЦАК.

НОВІ НЕСПОДІВАНКИ СІМКОВОГО ТУРНІРУ ШЕЙФЕР ЛІҐИ

Петерсон, Н. Дж., 19 січня. — Третій вечір сімкового футбольного турніру Шейфер Ліґи пройшов під знаком найбільших несподіванок. Всі чотири кандидати на першуна, включно з досі непереможним Грецько-Ам. СК, втратили точки. Грецькі футболісти перервали таким чином свій довгий ланцюг перемог (53 перемоги в різних змаганнях), приймаючи поразку від місцевої дружини Петерсон Доверс, яка грає постійно в Шейфер Ліґі стейту Ню Джерзі. Не пощастило теж і другому клюбові з „Великої Десятки" НАФСоюзу, сімці „Гунґарії", яка втретє за порядком зазнала поразки, цим разом від поляків „Вісли" з Пассейку. Оба репрезентанти АФЛіґи, „Ч. Січ" і Португальський СК, які належать до кандидатів на чемпіонів, закінчили свої зустрічі лише нерішеними вислідами.

Сімка „Ч. Січі" в загальному і цим разом показала гарну технічну гру і держала ініціятиву в цій зустрічі з Санта Крос та вела 1:0 зі стрілу Л. Вільчака. З цим вислідом могли січовики заслужено закінчити переможно змагання, але в кінцевих хвилинах признав суддя досить похопно вільного, з якого італійці вирівняли щасливо на 1:1. Не дивлячись на причину цього останнього неуспіху „Ч. Січі" треба признати, що дружина „Ч. Січі" в такому відмолодженому складі не зможе відограти поважнішої ролі в турнірі. В дальших грах семи кругів не буде січовикам так легко протиставитись суперникам, яких сильні склади включають такі відомі футбольні зірки ,як Космідес, Відаліс, Нанос, Вестрале, Янез, Цьотка, та інші, тоді коли зірки „Ч. Січі" В. Чижович, Бест, Яковина, Чайка, Кузман і навіть менаджер першої дружини Є. Чижович відпочивають.

Склад „Ч. Січі": Мек Ніл, Касіяненко, Бутенко, Німерчинський, Снилик, Л. Вільчак, Попович, Ніколіч.

Інші висліди третього вечора сімкового турніру: Скатс Ам. ФК — Молфетта 1:1, Петерсон Доверс — Грецько-Ам. СК 2:1, Вісла СК — Гунґарія Н. Й. 3:2, Португальський СК — Гобокен ФК 2:2.

ЧЛЕНИ „Ч. СІЧІ" ВЗЯЛИ АКТИВНУ УЧАСТЬ У ВЕЛИКИХ СВЯТКУВАННЯХ

Минулої неділі, 21 січня, український Нюарк і околиця врочисто відзначили 50-річчя проголошення Самостійности України, Української Революції і Відродження Збройних Сил України. Ювілейний бенкет з участю понад 400 осіб відбувся в „Кристал Бол Рум" готелю „Сабирбен" в Іст Оранджі, Ню Джерзі. В цьому бенкеті взяли участь визначні американські і українські політичні діячі і військові ветерани-учасники Визвольних Змагань, представники організацій і ін. Свято пройшло успішно та величаво і на учасниках залишило незабутнє враження. Підготовкою бенкету займався створений Громадський Комітет, до якого ввійшли десятки представників численних українських організацій м. Нюарку й околиці. Ввійшли до цього Комітету теж представники УСТ „Ч. Січ", які своєю працею причинилися до тієї могутньої національної маніфестації української громади Нюарку й околиці.

Головою Ділового Комітету був д-р Володимир Гук, голова місцевого УККА, який, є чільним тенісистом „Ч. Січі". Екзекутивним головою Комітету був Мирон Стебельський, другий заступник голови УСТ „Ч. Січі". В пресовій Комісії Комітету був автор цих рядків. Активно працював для пресової Комісії теж ред. З. Снилик, член Управи УСТ „Ч. Січ", футболіст і тенісист. В бенкеті взяли участь ланкові: Є. Чижович — футболу, М. Лебідь — плавання, Б. Кучинський — тенісу і Д. Кулик — шахів. Крім них взяло участь велике число членів Т-ва.

О. Твардовський

На курорті „Моршин" на Стрийщині заарештовано 40 осіб

Мюнхен. — Тижневик „Наш Шлях" з 17 грудня 1967 р. повідомив на основі одержаних з достовірних джерел відомостей, що в УССР тривають теористичні напади КГБ на окремих людей, з обшуками і застрашуваннями. Так, „згідно з останніми повідомленнями з України, що ми їх отримали з достовірних джерел, нещодавно КГБ провело масові обшуки й арешти на Стрийщині, зокрема в курорті Моршин. Можна припускати, що всі ці репресії є найзвичайнішим національним переслідуванням, застрашуванням людей з метою припинити процеси активізації, бо з усіх 40 осіб, в більшості місцевих учителів та інших інтеліґентів, притриманих КГБ, 35 згодом випущено. Інших затримано у в'язниці, обвинувачуючи їх в „націоналістичній пропаґанді та в організаційній діяльності".

Автомобільні робітники відкладають боротьбу проти АФП-КІО на час після виборів

Вашингтон. — Об'єднані Автомобільні Робітники вирішили перед цьогорічними президентськими виборами не починати боротьби проти проводу Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій, щоб не розбивати робітничого фронту та не шкодити тим демократичним кандидатам до Конґресу, які прихильні робітничому законодавству. Провід Спілки Об'єднані Автомобільні Робітники оскаржує провід АФП-СІО в тому, що він являється тільки вдоволеним сторожем того стану ,який тепер існує і не дбає про те, щоб перевести реформи в праці для добра зорганізованого робітництва та щоб приєднати до організації мільйони робітників, які є поза організацією. Голова Автомобільних Робітників Волтер П. Рутер грозив виступити з АФП-КІО, коли Федерація не змінить свого дотеперішнього „самовдоволеного становища" та не візьметься до праці. Провідники автомобільних робітників передбачають важкі вибори для зорганізованого робітництва, тому не хочуть утруднювати цього становища ще розбиттям робітничих організацій.

ЗДА відновили нормальні взаємини з грецьким урядом

Атени. — Американський амбасадор Філіпс Тальбот зголосився на авдієнцію до грецького міністра закордонних справ Пінейотіса Пінеліса і таким чином заманіфестував відновлення нормальних дипломатичних взаємин, перерваних шість тижнів тому, як королеві Константинові не вдалося скинути грецький військовий уряд і він виїхав до Риму. Однак формально дипломатичні взаємини між ЗДА і Грецією не були ніколи зірвані, а тривав тільки стан неначе бойкоту військового уряду. Тимчасово припинено доставу Греції, американському союзникові із спільної організації Атлантійського пакту (НАТО), важкої зброї; додаткові частини й легку зброю доставлювано ввесь час. Коли продовжується перебування короля Константина у Римі і не відомо, коли він вернеться, постали трудноші з полагоджуванням багатьох актуальних справ між ЗДА і Грецією. Першою державою, членом НАТО, що відновила нормальні взаємини, була Туреччина. Сподіваються, що всі інші західні держави підуть за прикладом Туреччини і Америки. В американському повідомленні сказано, що Америка завжди визнає за голову Греції короля Константина, а взаємини між королем і його урядом — це внутрішня справа Греції. На відновлення нормальних взаємин із військовим режимом Греції чимало вплинув факт, що той режим — строго антикомуністичний.

Мають перевірити 3,600 ліків щодо їх лікувальної вартости

Вашингтон. — Адміністрація Ліків і Харчів зарядила, щоб перевірити 3.600 ліків, випродукованих в Америці між роками 1938 і 1962, щодо їх лікувальної вартости. Деякі з цих ліків будуть вилучені з фармацевтичного ринку, бо вони не діють так, як про це свідчать ті написи, що їх реклямують. Ці 3,600 ліків виступають в різних комбінаціях аж у 18,000 медицин. Після перевірки треба буде змінити майже всі реклями про ці ліки, — заповів Вілліям В. Ґудріч, головний дорадник Адміністрації Ліків і Харчів. Перевірка ліків вдбувається згідно з законом Кіфовера-Гарріса з 1962-го року, який вимагає, щоб всі ліки були перевірені щодо своєї лікувальної сили. Перед схваленням повищого закону ліки перевірювали тільки щодо того, чи вони не шкідливі для здоров'я.

Вашингтон, Д. К.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОСЕРЕДКУ НАУКОВОГО Т-ВА ІМ. ШЕВЧЕНКА

15-го грудня 1967 р., о год. 8-ій вечора в приміщеннях Української Католицької Духовної Семінарії відбулися Загальні Збори Осередку НТШ у Вашингтоні з такою програмою: Відкриття, звіти Управи, затвердження звітів, відчитання Правильника Осередку, вибір нової Управи, плян праці та ріжне.

Збори відкрив проф. д-р Ю. Старосольський, діючий голова, в неприсутності професора П. Ковалева дійсного голови Осередку, що ще в жовтні 1967 р. покинув столицю і виїхав до Ню Йорку. Він звітував за час від заснування Осередку 1957 р. по 1962 рік Від 1962 року до сьогоднішнього дня звітував секретар Осередку д-р Петро Оришкевич. Присутніх 10 членів Осередку (4 дійсних, 6 звичайних і один прихильник) між іншим довідалися, що в 1957 при заснуванні було тільки 4 члени в Осередку. В 1962 було вже їх 6, а в 1967 аж 15.

Ці звіти прийнято аклямацією, і на внесок присутнього на зборах президента Головної Ради НТШ проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького, рішено вислати привіт проф. П. Ковалеву і висловити подяку дотеперішній Управі за її повну посвяти працю для Осередку, а зокрема д-рові П. Оришкевичеві, як секретареві і економічному референтові.. Секретар д-р П. Оришкевич відчитав Правильник Осередку і по короткій дискусії над ним приступлено до вибору нової Управи.

До Управи Осередку, через аклямацію, увійшли слідуючі особи: голова проф. д-р Юрій Старосольський, містоголова о. проф. д-р Мелетій Войнар, секретар д-р Петро Оришкевич, економічний референт д-р Іларіон Калиневич, контролер Всеч. о. ректор д-р Василь Макух. Намічуючи плян праці на будуче рішено:

1. Скликати інформаційні сходини Осередку, щоб дізнатися, над чим хто працює.
2. Продовжувати вже традиційні в столиці Шевченківські Засідання спільно з УВАН.
3. Звернути увагу на українських молодих учених, що працюють в столиці й околиці.
4. Нав'язати контакт з американськими і чужонаціональними науковцями в столиці.

Новообраний голова д-р Ю. Старосольський, дякуючи присутнім за довір'я до його особи, закрив збори Осередку. Товариською гутіркою і скромною гостиною в о. ректора В. Макуха закінчено неофіційну частину цього вечора.

Іларіон Калиневич

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 4-го ЛЮТОГО 1968 р.

ШИКАҐО, Ілл. Річні збори Б-ва св. Юрія — 379 Відд., о год. 1-ій по пол. в Союзовому Домі при 843 Н. Вестер Аве. Проситься членів прибути на час. Порядок дня: звіт Контр. Комісії, вибір управи на 1968 р. і інші важні справи до полагодження. Проситься чл. вирівняти свої залеглості. — М. Марчук,предс. , І. Малюк, касир, М. Семків, фін. секр.

Посмертні згадки

МАРІЯ БАЛЮК, довголітня членка С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., померла 15-го січня 1968 р. Покійна нар. 14 грудня 1895 р. в с. Путятинці, пов. Рогатин, Зах. Україна. До УНС належала від 10 лютого 1934 р. Полишила у смутку дві замужні доньки і 4 внуків, сестру Софію у Франції і брата в Україні, ближчу і дальшу родину. Похоронні обряди відправив монс. Никола Бабюк і о. Курчинський. Тіло Покійної перевезено з похоронного заведення до церкви св. Йосафата, а відтак на Holy Sepulchre Cemetery, при великій участі родини, знайомих і членкинь С-ва.
Вічна Їй Пам'ять!
Софія Гунька, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5940. Білл плянує помсту!

Тарзан, Білл Алмонд та мешканці Уганди розпачливо гасили шаліючу пожежу...

Поки вкінці не вдалося погасити останню полумінь. — Ці брудні собаки! — задихаючися сказав Білл. — Я їм покажу...

— Я зберу всіх моїх ловців... Підемо до села і стрілятимемо кожного тубільця, якого побачимо!